

והנה שולחנו של אדם נקרא מזבח^{מא}, ועל השולחן לחם הפנים^{מב}, כי כשהאדם מתקדש באכילתו נקרא לחמו לחם הפנים של פנים העליונים, ועליהם היו שני ציכי לצונה, כי בכל אדם יש שני מקיפים, הא' אור מקיף הישר הצא עליו מלמעלה מאת הקצ"ה על דרך חסד יסוצנו^{מג}, הצ' הוא מה שיוצא מאור פנימי שלו^{מד}, שצכל אדם יש אור פנימי שנותנים לו, וכל מה שאינו יכול לסבול צפנימיות מוחיו, יוצא לחוץ ונקרא מקיף החוזר ומקיפו גם כן, ונקרא מקיף החוזר עוד מטעם צ', כי אור ההיא צא ע"י האדם צעלמו החוזר ושצ אל ה' ומתקרצ אליו, ונותנים לו אור פנימי, וכל מה שיכול לקבל מקבל והשאר יוצא לחוץ ומקיפו, אמנם מקיף הישר ניתן מאת השם כאמור, וזהו נקרא שני ציכי לצונה^{מה} שהוא לצונית עליו, ואחר כך תמיד של צין הערצים.

וזהו שאמרו רז"ל^{מי} הרוצה לקבל עליו עול מלכות שמים שלימה יפנה, ר"ל יפנה מחשבותיו ויכרר צרומותו ית"ש, זהו מערכה גדולה האמורה למעלה, ויעול ידיו, הם אהבה ויראה הנקראים ידים^{מו}, ר"ל שיעול ויגבה אותם מאהבה ויראה רעה,

ויניח תפילין, הם השפעת המוחין על ידי לבושים ד' צגדי זהב וד' צגדי לָזָן כאמור^{מח}, והם תפילין דרש"י ודר"ת, ויקרא קריאת שמע, הוא לאמלכא קצ"ה לקבל עול מלכות שמים, ואחר כך יתפלל, מלשון נפתולי וגו'^{מט} שהוא לשון דביקות, וזהו קבלת עול מלכות שמים שלימה.

ולבן אמר הכתוב ונתן הקטורת, ר"ל הקשר והדביקות יהיה, על האש, היא היראה, שמתחלה יכנס ציראת ה' שהוא מערכה גדולה, והוא אש דאכלה כל אשין ומצטל כל התאוות, ודרשו רז"ל שלא יתקן מצחון ויכנים, פירוש שיראה חילונית אינו כלום, שאפי' יש לו יראה החילונית אינו יכול לכנס צה אל המלך, אלא מצפנים, יראה פנימית דווקא, לא כדעת הלדוקין שאומרים יתקן מצחון, והוא כמצואר צוהר הקדוש^י אי אימא ינדעון חייביא האין יפלחון למאריהון וכו', על כן ארז"ל ונתן את הקטורת על האש לפני ה' והבן צילא"ו יילא"ו:

*

וקם הצית אשר צעיר אשר לוא חומה
ללמיתות לקונה אותו^א, אם לוא

מא. חגיגה כז ע"א. מב. ע"י שמות כה, ל. ונתת על השולחן לחם פנים לפני תמיד. מג. תהלים לב, י. מד. ע"י ע"ח ש"ב ענף א. מה. ע"י שער הכוונות דרושי תפלת השחר - פטום הקטורת, ולבונה זכה הוא סוד אור המקיף לכולם, יעו"ש. מו. ברכות טו ע"א. - יפנה ויטול ידי ויניח תפילין ויקרא קריאת שמע ויתפלל וזו היא מלכות שמים שלימה. מז. תקו"ז י דף כה ע"ב, דחילו ורחימו וכו' דרועא ימינא ושמאלא. מח. ע"י תקו"ז דף עח ע"ב, תפילין של יד ושל ראש הם כנגד שמונה בגדים. מט. בראשית ל, ח. נ. בהקדמה דף יא ע"ב, יראה אתפרש לתלת סטרין, תרין מנייהו לית בהו עקרא כדקא יאות וחד עקרא דיראה, אית בר נש דדחיל מקב"ה בגין דייחון בנוהי וכו' אית בר נש דדחיל וכו' מעונשא דההוא עלמא ועונשא דגיהנם, תרין אלין לאו עיקרא וכו' יראה דאיהי עקרא וכו' בגין דאיהו רב ושליט עקרא ושרשא דכל עלמין וכלא קמ"י כלא חשיבין וכו' בכה רבי שמעון ואמר ווי אי אימא ווי אי לא אימא, אי אימא ינדעון חייבין היך יפלחון למאריהון אי לא אימא יאבדון חברייא למה דא באתר דיראה קדישא שרי וכו'. א. ויקרא כה, ל.

יגיד ונשא עונו^ב, אשר לו^א ברעים ממעל לרגליו לנחר זהם על הארץ^ג, חלין תלחא כתיבי וקריין. הענין הוא התורה מתחלת צ', מפני שהיראה נקראת צית, כי כמו אדם שיש לו עושר ונכסים לרוב, כשאין לו צית להכניס בו חפציו, הרי כל חפציו מושלכים הפקר וכל הרואה ליעלו ולהפסידו יוכל להפסידו, אבל כשיש לו צית נשמרים מכל הדברים, כן האדם שיש לו תורה וחכמה ואין לו יראה, הרי הם מושלכים צלי דצר שיגצילם מלהיות חכמותיו צחוק, להשתמש בחילוני ולהפסד. ולכן נאמר בשמואל^ד ותשובתו הרמחה כי שם ציתו, ראה לומר ששצ אל רוס המדריגות, מפני שכל מקום שהוא שם ציתו עמו^ה, היא היראה, אמנם היראה מגזלת האדם לצל ילא לחוץ, ואז הכל נשמר בגבולו לכן נקרא היראה צית. וזהו טעם כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו חכמתו מתקיימת^ו ויוצן.

ולבן התורה מתחלת צ', לפי שהיא^ז נקרא חכמה, צסוד ואאלפך חכמה^ח, וחכמה צלא יראה אינו כלום, לכן הקדים הצי"ת, שע"י זה יתקיימו החכמות כולם שצחורה שצה כלול הכל, ונתגלו האלפין צחורה אחר כך, מפני שקדמה הצי"ת שהיא היראה שעל ידה יוגצל החכמה כולה.

אמנם כתיב^ט, והחיות רלוא ושוב, שהחיות של הקצ"ה אינו תמידי רק צרלוא ושוב, והיראה נקרא יראת ה' לחיים^י, כי יראת ה' היא חכמה^{יא}, כתיב^{יב} והחכמה תחיה בעליה^{יג}, נמלא החיות היא היראה, וזהו יראת ה' לחיים, אלא שהיא צרלוא ושוב, מפני שצגלות אי אפשר לקבל היראה שיחיה תמידיות, כי היראה היא תענוג גדול יראת ה' לחיים, ומפני שהדעת אינו שלם, אין המוחין שלימים לקבל תענוג תמידי, אלא מסתלק, וכשהאדם מתחזק ומעורר עלמו צעוצ הכנותיו להמשיך עליו היראה, ממשיכין עליו, וצשציל זה מסתלק צכדי שיוצן התענוג, כי תענוג תמידי אינו תענוג^{יד}, למיעוט דעתיו ושכליו.

אמנם לעתיד ומלאה הארץ דעה את ה' טי, שיחיה דעת שלם וגדול, יהי^{טו} הרחצת הדעת לקבל תענוג הגדול תמיד צלי שום הפסק, ולכן יחיה ציוס שהוא ה' אחד ושמו אחד^{טז}, ראה לומר שיחיה אחדות צלי הפסק אלא תמיד יחיה בהתקשרות והתענוג, אבל עתה אי אפשר מפני קטנות הדעת לקבל תמידי.

ובתיב^{יז} השמים כסאי והארץ הדוס רגלי, וכציוול אין הכסא שלם, כי הדוס של הכסא הנקרא ארץ אינו צשלימות, ראה לומר הרגלים אין להם על

ב. ויקרא ה, א. ג. ויקרא יא, כא. ד. ש"א ז, יז. ה. ברכות י ע"ב. ו. אבות פ"ג מ"ט. ז. לכאורה צ"ל שהא' נקרא חכמה, כמ"ש לעיל פ' ויצא דף קיב ד"ה וזהו ענין, וז"ל אל"ף הוא חכמה מלשון ואאלפך חכמה. ח. איוב לג, לג. ט. יחזקאל א, יד. י. משלי יט, כג. יא. איוב כח, כח. הן יראת ה' היא חכמה. יב. אולי צ"ל וכתוב. יג. קהלת ז, יב. יד. מוזכר כמה פעמים במאמרי הבעש"ט, ובס' מגיד דבריו ליעקב (לקוטי אמרים) אות קעה כתב, ונודע מהבעש"ט ז"ל שתענוג תמידי אינו תענוג. טו. ישעיה יא, ט. טז. זכריה יד, ט. יז. ישעיה סו, א.

שלא ימשיך, מלשון המשכה ונגידה, כיון
שיש שתי צחינות צו"צ וצחל"ף, ר"ל לומר
ר"ל ושוב, והוא לא ימשיך ישא עונו.

ובל זה מפני נפילת רגלים כאמור, וזהו
אשר לו"א, שהם שתי צחי' האמורים,
יתוקן לעתיד מפני שיתוקנו מנפילתם,
ועמדו רגליו ציוס ההוא, ויהיה כרעים
ממעל לרגליו לנתר זהם על הארץ, שיוצבו
הרגלים מנפילתם צמדריגות תחתונות,
ויהיה על הארץ ויוצן.

ובשבת היא צלי הפסק שורה היראה על
האדם, ולכן צצצת הוא שלם
מכל סטרוי כמצוה צוהר כ"ד, שהוא
שלימות צלי הפסק, משא"כ צחול שהוא
צהפסק, אלא שהפסק הוא לצורך
ההמשכה שיומשך שנית ע"י התעוררות
האדם עצמו כאמור לעיל, נמלא צחי'
ההסתרה היא לצורך שתגלה, וכשהוא
צהסתר נקרא הוא, וכשמתגלה נקרא אתה
לנוכח, ולכן אומרים כ"ה אתה הוא, כי
הנסתר הוא צצציל התגלות שהוא הנוכח
והבן:

*

בהעלותך את הנרות אל מול פני
המנורה יאירו שצעת
הנרות ויעש כן אהרן וגו', ופירש רש"י
להגיד שצחו של אהרן שלא שינה. ויש להבין
מדוע כאן השצח דוקא צמלוח ז', שלא

מה לסמוך והם כי נופלים נקרא
נופלים, כלומר קוטע, וזהו
שתלכות עולם שצריך הקוטע יולא צקצ
לילך אל השם המכונה שלו, י"ח אף על פי
צשם רגלים, אינ' שהוא קטע יולא
צשלימות, כי נופלים צמעט שיש לו,
הם צמדריגות ונקרא צלשון קצ
תחתונות, ולכן הכסא דצר מועט, לשון
חסר, אמנם לעתיד רז"ל י"ט ר"ל אדם
כתיב כ"א ועמדו רגליו צקצ וכו', וכן
ציוס ההוא, יהי קיוס ר"ל אשה צקצ
ועמידה לרגלים לילך וכו', כ תפסו קצ
אל השם, כי סומך ה' לדצר מועט:
לנופלים כ"ב, וזהו וקס

הצית אשר צעיר אשר לו"א, ר"ל לומר אשר
צגלות יש שני צחינות לו צו"צ ולא צחל"ף,
שלפעמים נמשך אל האדם ולפעמים
מסתלקת, אצל לעתיד וקס הצית, תשאר
צתקומי לעולם לצמיחות לחלוטין ולא
תסתלק כי אם יהיה תמידי, כי אז ימלא
הארץ דעה, לקצל התענוג, כשיקנה הקצ"ה
את ישראל הנקרא קנינו כ"ג, וזה לקונה
אותו, דהיינו כשיקנה הקדוש צרוך הוא את
ישראל לדורותיו יהיה כן, אצל עתה הוא
צר"ל ושוב.

וצריך האדם לראות להמשיך עליו היראה
אחר הסתלקותה מאתו, ואם לאו
צו תלוי העון שלא המשיך עליו, וזהו אשר
אמר אם לוא יגיד ונשא עונו, ר"ל לומר

יח. שבת סה ע"ב. יט. ב"מ לח ע"א. כ. סוטה כ ע"א. כא. זכריה יד, ד. כב. תהלים קמה, יד. סומך
ה' לכל הנופלים. כג. אבות פ"ו מ"י. כד. פ' יתרו דף פח ע"א. כה. בתפלה - וכן הוא בנ"ך כמ"פ,
כגון אתה הוא ה' לבדך [נחמיה ט, ו].